

han skyndte sig at tilføje, at det vakte ikke Forbavselse hos ham, for han vidste straks, hvad Hensigten var; han sagde, det er klart, at alle i og for sig er enige om, at naar Staten skal erhverve disse Arealer, er det klogt at have en Ekspropriationsbestemmelse i Loven. Altsaa, der var ikke nogen Forbavselse hos det ærede Medlem, han forstod, at det ikke var selve Realiteten, Ekspropriationsbestemmelsen, der vakte Protest fra vor Side; saa maa der altsaa være andre, der blev forbavset, der ikke har kunnet se saa klart som det ærede Medlem. Det er ganske rigtigt, at dersom Socialdemokraterne og det radikale Venstre havde været Tilhængere af Lovforslaget, havde ønsket, at Staten skulde erhverve de Arealer, der her er Tale om, vilde vi ubetinget ikke have protesteret imod, at der fandtes en Ekspropriationsbestemmelse i Loven, der bemyndigede Staten til eventuelt at erhverve disse Arealer ved Ekspropriation, men det ærede Medlem vil erindre, at vi; da dette Lovforslag sammen med alle de øvrige var til Behandling her i Tinget, anmodede om at faa Forhandlingen standset eller Gennemførelsen gjort afhængig af enten et Valg eller en Folkeafstemning, men Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, sagde, at han ikke vilde være med til en Folkeafstemning, og erklærede, at han ikke troede, at der ved en Folkeafstemning kunde blive Flertal for de Forslag, der er gennemført. Da vi saa anmodede om, at man ventede med at gennemføre Ordningen, til der havde været afholdt Valg, nægtede Flertallet her i Tinget at gaa ind paa denne Ordning. Saa benyttede vi os af den Bestemmelse, med hvilken det ganske rigtigt sikkert ikke har været Tanken fra konservativ og Venstres Side, at den første Anvendelse deraf skulde ramme dem selv. Derfra kommer maaske noget af Forbavselsen.

Nu siger det ærede Medlem, at han haaber, at det ikke skal blive dyrere, fordi Ekspropriationsbestemmelsen er taget ud, men skulde det blive dyrere, saa vil Æren og Ansvarret herfor komme til at hvile paa det radikale Venstre og Socialdemokratiet. Dertil vil jeg sige, at hvis man vilde have ventet og have ladet Valg afholde, saa kunde man have hindret, at en eventuel Prisstigning fandt Sted. Naar det ærede Medlem nu drager i Tvivl, hvorvidt det er muligt for Staten at faa disse Arealer lige saa billigt som, hvis der havde været en Ekspropriationsbestemmelse, og naar han talte om

Æren og Ansvarret, hvis det blev dyrere, saa maa det ærede Medlem erindre, at der var et andet Sted, hvor vi havde ønsket en Ekspropriationsbestemmelse, og hvor det ikke drejede sig om nogle faa Arealer til Øvelsespladser, men om mægtige Arealer til Husmandsbrug. Der mener man fra Venstres og konservativ Side, at det absolut ikke vil blive dyrere, selv om der ikke findes nogen Ekspropriationsbestemmelse. Hvor kan da det ærede Medlem antyde eller mene, at det skulde blive dyrere for Staten at købe Øvelsespladser, naar han, saa snart der er Tale om Jord til Husmandsbrug, mener, at man ingenlunde vilde kunne faa den billigere, selv om der fandtes en Ekspropriationsbestemmelse, som kunde bruges i disse enkelte Tilfælde, hvor det ellers blev for dyrt? Jeg tror derfor, at hele denne Udvikling om Ekspropriationsbestemmelsen, som det ærede Medlem synes at ville bruge til politisk Formaal, vil man ikke faa megen Fornøjelse af. Det er ganske givet, at den Protest, der fremkom mod Loven, ubetinget ikke vilde være kommet, hvis man enten efter en Folkeafstemning eller efter et Valg havde faaet konstateret, at det danske Folks Flertal er for denne Lov. Saa havde vi ikke benyttet en Trediedel af Tingets Medlemmer til at protestere, saa havde vi bøjet os for det, som var Flertallets Mening, men man var fra den Side bange for at faa konstateret, om der virkelig var et Flertal for Loven. Venstres Ordfører erklærede selv, at han troede, at der ikke var et Flertal, der ønskede Forsvarslovene gennemført.

Naar man læser Lovforslaget igen, ser man, at det er formet paa samme Maade, som en Del af Lovforslagene var formet i Krigsperioden, og som blev kritiseret fra Venstres og konservativ Side, nemlig saaledes, at man indledede næsten enhver Paragraf med: Ministeren bemyndiges til. Naar man læser dette Lovforslag, vil man se, at der i de tre første Paragraffer staar: Forsvarsministeren bemyndiges til at oprette Garnisoner, Forsvarsministeren bemyndiges til at tilvejebringe Indkvarteringslokaliteter, Forsvarsministeren bemyndiges til at afhænde de forskellige Kaserner, som bliver overflødige, uden at der gives nogen nærmere Bestemmelser. Man giver Forsvarsministeren fuldkommen frie Hænder til at skalte og valte, som han ønsker. Nu ved man, at der med Hensyn til Afhændelsen af Kasernerne her i København, hvilke Kaserner og Arealer man skal